MIELIPIDE

Talouselämän korkeimmilla paikoilla vieraantumista arkielämästä ei estä mikään. **SEPPO VUOKKO KOLUMNISSAAN**

LUKIJALTA

Asuinpaikan valinta on ihmisoikeus

Jokaisella on oikeus liikkua vapaasti ja valita asuinpaikkansa kunkin valtion sisällä.” Näin sanoo ihmisoikeuksien julistus 13. artikla. Sama asia on kirjattu Suomen perustuslakiin.

Lainaus hallitusohjelmasta: ”Ohjataan uudisrakentamista olemassa olevien palveluiden ja yhdyskuntarakenteen piiriin.”

Jyväskylässä tämä näyttää toteutuvan esimerkillisesti mitä tulee rakennuslupien myöntämiseen/eväämiseen haja-asutusalueella. On myös vedottu hakijan ikään tai lasten koulumatkan pituuteen (Ksml 21.7.). Kohdellaanko hakijaa tasapuolisesti – ikään katsomatta? Toteutuvatko perustuslaki tai ihmisoikeudet?

Jyväskylä kieltää uudisrakentamisen haja-asutusalueelle

Jyväskylällinen **Pentti Lahtinen**, 60, sai kunnovan päätöksen rakennuslupahakemukselleen, joka koski hänen omaa tonttiaan Nyrölässä, entisen maalaiskunnan puolella. Hän kertoo kaavasuunnittelijan todenneen, että niissä on liian vanha rakentamaan uutta taloa maaseudulle, jossa lähimpään kouluun on kuusi kilometriä.

"En kuulemma asuisi tässä kauan. Minun jälkeeni taloon saattaisi muuttaa lapsiperhe, eikä tänne esti järjestettäisi kuukkyytejä ikärasismia", Lahtinen sanoo lausunnon Keskisuomalaisessa.

Lahtisen omistuksessa lähikäsittelyn talon varten suunniteltu rakennuspaikka on kooltaan 20 hehtaaria. Tonttilla ei ole mitä rakennuksia, mutta kaupungin pääkaavan mukaan siihen ei [illegible]

kesämökkiontien rantarakennusoikeudet ovat jo täynnä.

Kunnossa rakennuslupapäätöksen mukaan tontti on liian kaukana palveluista. Sijainnin vuoksi se ei täytä Jyväskylän kaupungin rakennusjärjestyksen mukaisia valitusten asumisen vaatimuksia maankäyttö- ja rakennuslain mukaisella ranta-alueella.

Uudisrakentaminen keskitetään taajamiin

Myös jyväskyläläinen **Erkki Vuori** on tuohtunut kaupungin rakennusmääräyksiä. Hän halusi myydä omakotitontteja Leppälahdelta. Pulmana on, että niille ei saa rakentaa.

"Laukaliassa sinoivat heti, etteivät menee läpi. Tällainen maaseudun autoittaminen on aivan hullua. Virkamiehet yrittävät kaikin tavoin estää halje[illegible]

[illegible] kieltä[illegible]

laan uutta kaavaa, mutta se ei kata kuin muutaman kilometrin kyläkeskuksen ympäriltä. Muualle rakentamiselle tehdään täysi stoppi."

Vuoren mukaan kouluky[illegible]dityksen sekä päivähoito ovat olleet vuosikymmenet kunnossa taajamien ulkopuolella.

"Kyllä tänne vanhoi muutaja löytyisi, jos ihmiset vain saisivat rakentaa talossa vesimöljen äärellä, pois kaupungin ylimbä."

Valtuustoryhmät haluavat muutoksia

Kuusi Jyväskylän valtuustoryhmää on tehnyt valtuustoaloitteen rakennusjärjestyksen muuttamiseksi maaseudulle sopivaksi.

Kaupunginvaltuuston puheenjohtaja **Pauli Partanen** (kok.) mielestä rakentamisen sääntöjen eivät saisi olla yhtä tiukat haja-asutusalueella kuin yläkeskustassa. Hän ei kuitenkaan myöntäisi rakennuslupia ihan miten tahansa.

"Ihmisillä on sellainen väärinkäsitys, että omalle maalle pitäisi saada rakentaa aina. Yhteiskunnan kannalta asia ei ole yhdentekevä. Rakennusjärjestyksessä olisi sovitettava yhteen sekä kaupunkialueet että maaseutu niten, että ne näkisivät toisiaan."

Partasen mukaan uudisrakentaminen kyläkeskusten yhteyteen on halkiota ja palvelujen järjestäminen kuitta järkevämpää.

"Jos ajatellaan, että harjoilla alueilla taloja ripotelkaisiin pitkin korpea, niin palveluiden saamisessa tulisi ongelmia. Tapetilla ovat myös pitkät välimatkat ja sä[illegible]

MT kertoi 25.6. tapauksesta, jossa 60-vuotiaalle miehelle ei annettu rakennuslupaa haja-asutusalueelle Jyväskylässä. Perusteena oli muun muassa se, että miehen jälkeen taloon saattaisi muuttaa lapsiperhe, joka tarvitsee koulukyyditystä.

piensa rinnalla monipuolisia taitoja osallistumalla päivittäisiin askareisiin. Myös lapsen suhteesta luontoon muodostuu luonteva ja välittävä; maahan kasvavat juuret, jotka pitävät pystyssä isommassakin maailman myrskyssä.

Väittäisin, että nämä kaikki edistävät innovatiivisuutta ja yritteliäisyyttä, joita totisesti tässä maassa kaivataan!

Missään tapauksessa en väheksy kaupungissa tai asutuskeskuksissa asuvia. Heillä on oikeus mielipiteeseensä ja valintoihinsa, kuten on minullakin. Kyse on erilaisuuden hyväksymisestä. Me ihmiset olemme erilaisia ja se tulee nähdä yhteiskunnan rikkautena.

Mikäli asuminen haja-asutusalueella nähdään yhteiskunnalle taloudellisena rasitteena, olemme hukassa. Onko hallituksen keskittämispolitiikassa otettu lainkaan huomioon ihmisen asuinympäristön vaikutusta mielenterveyteen?

Jos ihminen ”ohjataan” elinympäristöön, joka ei hänelle sovi, ovat seuraukset vakavat. Onko keskittämisestä aiheutuvien terveydenhoitokustannuksien määrää arvioitu? Mitä muita seurauksia ihmisten pahoinvoinnilla on?

Mikäli asiaan ei ole perehdytty, arvoisa hallitus voisi kääntyä vaikkapa Pohjois-Amerikan intiaanireservaattien puoleen ja selvittää, mitä ongelmia pakkokeskittämisestä voi ajan mittaan koitua.

”Suomalainen yhteiskunta perustuu ahkeruudelle, työn ja yrittäjyyden kunnioittamiselle, tasa-arvolle, yhteisvastuulle sekä toisistamme välittämiselle.” (Kataisen hallitusohjelma)

Jään odottamaan, milloin hallitus tuo ylväät sanansa toteen. Toiminta tähän saakka ei vakuuta. Kunnallisvaaleissa me päätämme, minkälaisissa kunnissa haluamme asua. Ethän heitä hukkaan tilaisuuttasi?

Virpi Poikolainen
fysioterapeutti
Konnevesi

Jätehuollon vastuutonta sosialisointia

Jäteyhtiöiden tavoitteet sosialisoida jätekuljetukset härkäpäisesti, on heidän oman edun tavoittelua kuntalaisten harmiksi ja jätteiden hyödyntämisen ehkäisemiseksi.

Viittaan Maaseudun Tulevaisuudessa 11.7. olleeseen kirjoitukseen, jossa viitataan Jätelaitosyhdistyksen selvitykseen Jätteenkuljetusten hinnoista. Hintavertailut tulisi tehdä kokonaisvaltaisesti, missä olisi myös kunnallisten jäteyhtiöiden perimät hinnat.

Monet gallupit, (vastaajia noin 20 000) osoittavat yli 90 prosenttisesti, että kuntalaiset haluavat itse päättää, kuka heidän jätteensä kuljettaa. Vastaajien mielestä myös palvelun laatu on tärkeämpää kuin hinta. Kaikki alan kuljetusyrittäjät 99,99 prosenttisesti kannattavat sopimusperusteista mallia.

Työntekijät vaativat, että kunnat päättäisivät aina sopimusperusteisen mallin puolesta. Ainoastaan se takaa vakituiset työsuhteet ja turvatun työympäristön. 1.5.2012 voimaan tulleessa laissa sopimusperusteinen malli on nimetty ”kiinteistön haltijan järjestämä jätteenkuljetus”.

Kuntaliiton kyselyssä, kysyttiin palveluiden tuottamisvaihtoehtojen vertailua, vastaukset olivat seuraavanlaisia:

MARKKU VUORIKARI

Kuljetusyrittäjien tulisi voida kilpailuttaa jätteiden vastaanottajat, Kauko Kivilehto kirjoittaa.

1. Kuntalaiset arvostavat kuntapalveluissa, läheisyyttä, joustavuutta, laatua ja monipuolisuutta.
2. Kuntalaiset haluavat vaikuttaa palveluihin ja pitävät tärkeänä vapautta eri palvelutuottajien välillä.
3. Valinnanvapauden tärkeyttä korostetaan nyt enemmän kuin vuonna 2004.
4. Lähipalveluja pidetään erittäin tärkeänä, ja se korostuu erityisesti pienissä kunnissa ja haja-asutusalueilla asuvien keskuudessa.

Kaikki nämä puoltavat vahvasti sopimusperusteista jätteenkuljetusta.

Kunnalliset jätelaitokset esittävät siirtymistä ”kilpailutettuun” malliin. Ikään kuin alettaisiin toimia markkinaehtoisesti.

Tosiasiassa siirrytään sosialisoituun malliin. Esittäessään tätä, jäteyhtiö jättää kertomatta kansalaisille, luottamushenkilöille ja myös virkamiehille, mitä tämä sosialisointi tulee maksamaan jäteyhtiölle, ja mitkä sen vuosittaiset kustannukset ovat ja millä kustannukset rahoitetaan. Annetaan ymmärtää ikään kuin toimenpide olisi maksuton.

Tosiasiassa jäteyhtiö ottaa kannettavakseen turhia investointeja ja kustannuksia satojen tuhansien eurojen verran vuodessa. Tämä näkyy nousevina jätteenkäsittelykustannuksina, joitten kattamiseksi jäteyhtiö on eräänlainen verojen kantaja.

Jotta kustannuksia voitaisiin alentaa, kuljetusyritysten tulisi voida kilpailuttaa jätteiden vastaanottajat, siinä kunnallisilla jäteyhtiöillä on monopoli, se pitäisi kyllä heille riittää, eikä niiden tulisi laajentaa monopoliaan kuljetuksiin.

Seuraavat järjestöt ja liitot kannattavat ensisijaisesti sopimusperusteista kuljetusjärjestelmää: EK, EVA, SY, YYL, ALT, AKT, MTK, SLC, SITRA, Keskuskauppakamari, Nuorkauppakamari, Suomen Kiinteistöliitto, Suomen Omakotiliitto, Perheyritysten Liitto /Matti Vanhanen.

Poliittiset puolueet, ovat ensisijaisesti sopimusperusteisen mallin puolesta. Jopa vasemmistoliitto ilmaisee huolensa niihin vaikeuksiin, joita seuraa siirryttäessä kunnan järjestämään malliin. Keskusta on vahvimmin ottanut kantaa sopimusperusteisen mallin puolesta.

Sosialisoidessaan jätteenkuljetukset, kunta ottaa, valtuuston siunauksella, omakseen kaikki jätekuljetusyritysten yksityisasiakkaat, luovuttaa ne yhteiselle jätelaitokselle, joka sosialisoi ne ja huutokauppaa kuljetukset muutaman vuoden välein.

Joissakin kunnissa tämä sosialisointi on johtanut siihen, että kunta kieltää omia kuntalaisia ostamasta palveluja oman kunnan yrittäjältä. Samalla kunta kieltää oman kunnan yrittäjää tarjoamasta palveluja oman kunnan asukkaille.

Voi vain kysyä, elämmekö me vapaan markkinatalouden ja vapaan yrittämisen maassa.

Kauko Kivilehto
Avection Ky
Ympäristöalan konsultti
Kokkola

Tuottajan ystävä

Kiitos Anne Bland (MT 25.7.). Kyllä: kuluttaja on tuottajan ainoa ystävä ja arvostaa tuottajaa maksamalla kunnon hinnan tuotteista.

Suoramyyntiä ystäville

Maisemasta

Avo-ojitettu peltoko maiseman pilaaja? Johan on aikoihin eletty? **Ei mitään salattavaa**

Antibiootteja

USA:ssa syötetään eläimille antibiootteja, 125 grammaa lihatonnia kohti! Paljonko brasilialaiset syöttävät? Paljonko niitä syö Suomalainen possu ja broileri? **HUH**

Varmuuden vuoksi?

Rehutehtaat pitävät puolensa. Helmikuussa rypsimixer maksoi 220 euroa tonni, nyt 310 euroa tonni. Ne ennakoivat tuontihinnan nousua ja varmistavat saavansa kermat päältä.

Rehustaja

Vesiosuuskunnista

Vesiosuuskunnat uhkaavat asiattomilla liittymisvaatimuksilla asukkaita, vaikka ”puuhamiehet” eivät itsekään ole liittyneet. **Vesipoliisi**

Tietovajetta

Toimittajien poliittinen vihreys näkyy aivopestyissä nuorissa. Hylkeet ja merimetsot päästävät fosforia puolet Venäjän lannoitetehtaan päästöä.

Ei valisteta

Rypsin satotaso

Rypsin sadot jatkuvasti alentuneet. Itse ruiskutan viimeisen kerran Galeralla. Onko uusilla aineilla osuutta satojen alentumiseen?

Ei nimimerkkiä

Mallia Ruotsista

Suomeen kunnat kuten Ruotsissa. Rinnakkain nykyisen kunnan itsehallinto, kunnan vero sekä lähidemokratia että maakunta, maakuntavero ja -valtuusto. **Ei nimimerkkiä**

Uhkakuva

On täysin mahdollista, että joku kansainvälinen elintarvikejätti tuo jonain päivänä 30 000 poimijaa ja tyhjentää Suomen metsät marjoista.

Sinisilmät

VIERASKOLUMNI

Valta humalluttaa

Valta turmelee, ei ehkä aivan jokaista, mutta silti esimerkkejä kansanjohtajista, joista valtaan päästyään on tullut diktaattoreita tai suorastaan hirviöitä, riittää: Hitler, Idi Amin, Bokassa...

Vallan käyttö tuntuu hyvältä – se lisää mielihyvähormonin oksitosiinin eritystä ja muuttaa vähitellen aivotoimintoja pysyvästi, niin ajattelutapoja, tunne-elämää kuin kielenkäyttöäkin.

Valta luo yli-ihmisen asenteen, kuvitelman, että minä tiedän muita paremmin, osaan asiat paremmin kuin muut ja kaikki, mihin ryhdyn, onnistuu.

Valtaa käyttävät muutkin kuin presidentit ja diktaattorit. Valta vaikuttaa samalla tavalla pienempienkin pomojen aivotoimintaan: kyky myötäelämiseen pienenee ja itsekkyys kasvaa. Vallasta humaltuminen selittää osan nykyisistä kriiseistäkin. Ylenpalttinen itseluottamus johtaa kohtuuttomien riskien ottamiseen. Kun pankinjohtaja riskeeraa, alkavat pankit sortua – ja kansa maksaa!

Vallan käyttäjät vieraantuvat kansasta. Se tapahtuu monella tasolla. Seurustelu kaltaistensa kanssa vie ajan. Valta muuttaa aivotoimintaa ja arvomaailmaa. Valtaan liittyvä vaurastuminen muuttaa kulutustapoja, vaikuttaa asumisympäristöön (”hyvät” osoitteet, arvoasunnot), kulutustapoihin ja harrastuksiin (purjehdus ja pursiseurat vastaan tikanheitto ja pub).

Vieraantumista voidaan testata kysymällä tavallisen ihmisen arkipäiväisiä asioita kuten maitolitran tai leivän hintaa. Johtajille niillä ei ole merkitystä, koska he eivät itse käy ostoksilla eivätkä vastaa ruokataloudestaan. Mutta vieraantuminen tunkeutuu paljon syvemmälle kykyyn ymmärtää vähempiosaisten elämää. Vallan käyttäjät samaistuvat omaan porukkaansa, seurustelevat keskenään ja muu kansa, vallan käytön kohde, on rahvasta, jonka ongelmat ja tavat ovat muuttuneet täysin vieraiksi.

Empatian puutteesta kertoo se, että irtisanominen on keino nostaa osakkeen arvoa tai pienentää valtion kassavajetta. Työväenliikkeen tehtävänä ei pitäisi enää olla aina vain paremman palkan metsästys – sehän on samaa rahan palvontaa, johon suuret johtajatkin irtisanomisissaan syyllistyvät – vaan työelämän laadun parantaminen.

Poliitikkojen kykyjä sentään punnitaan määräajoin vaaleissa. Jotta valta ei humalluttaisi liikaa, demokratioissa presidenttien toimikausien määrää on rajoitettu. Suomessa lakien ja valtiosäännön muutokset ovat siirtäneet valtaa presidentiltä pääministerille. Pitäisikö pääministerienkin toimikausien määrää rajoittaa? Ainakin pääministerien (ja muidenkin ministerien) lausunnot tuntuvat muuttuvan nopeasti ylimielisiksi: olkaa hiljaa, minä tiedän, mitä teen.

Paljon huonommin valvotaan virkamieskunnan ja talouselämän johtajien vallan käyttöä. Talouselämän korkeimmilla paikoilla vieraantumista arkielämästä ei estä mikään. Kun johtajien kastiin nousee uusi kasvo, hänet koulitaan yhteisön ajattelutapaan nopeasti. Ja mikä on, ettei tapoja opittaisi, kun palkkiot ovat huikeat.

Miten voitaisiin – tai kuka voisi – puuttua johtajien toisilleen jakamiin etuihin? Tyypillistä vallan humalluttamille on, etteivät he edes tiedä tai myönnä tehneensä mitään väärää: ei firman maksama satojen ihmisten syntymäpäiväkestitys ole lahjontaa, ei sitä ole ilmaiseksi saatu Thaimaan matka, olen vain noudattanut sääntöjä ja esimiesteni määräyksiä, eihän minun saamani palkkio ole poikkeuksellisen suuri, onhan se ja se saanut vielä enemmän ja niin edelleen. Ihan kuin kuuntelisi nelivuotiaiden kinastelua hiekkalaatikolla!

Rahaa ja valtaa ei niihin käsiksi päässeillä ole koskaan tarpeeksi.

SEPPO VUOKKO
on luontokirjailija Savitaipaleelta.

VERKOSSA SANOTTUA

Sää huolestutti lukijoita

Sääuutiset keräsivät Maaseudun Tulevaisuuden verkkosivuilla mukavasti kommentteja. Tiken runsaan sadon ennustekin herätti paljon epäilyä ja lukijoiden kommentit on julkaistu jo perjantain lehdessä.

Maalaisimmeinen asuu nimimerkistä päätellen itäisellä murrealueella ja kertoo seuraavia säähavaintoja: ”Tosi märkä kesä. Lehmät ja kaikki alle 6kk ikäiset piti ottaa takaisin sisälle, kun turvemaat ei kestä eläinten painoa ja laitumet on järvinä. Lypsylehmät ei voi laiduntaa lammikoissa. Isoille hiehoille pitää lisätä laidunalaa rehualoihin, ettei niitäkin tarvis vielä ottaa sisälle. Pellolla jää kaikki koneet kiinni, jopa pelastamaan lähteneet. Saa nähdä saako toista satoa pois kun ekankin kanssa oli ongelmia. Taisteltiin sateiden lomassa ja moni satsi kastu. Toivottavasti elokuussa alkas kuivakausi ja kestäs yli syksyn, jotta saahaan jonkulainen sato kerättyä. Tai myyntiin tehty rehun syö oma karja.”

Lehmät ja kaikki alle 6kk ikäiset piti ottaa takaisin sisälle, kun turvemaat ei kestä ja laitumet on järvinä.

Mummo Pyhäjärven rannalta kertoo, että heinäkuussa on satanut jo 116 milliä. Mustikka on kuulemma sateiden takia menettänyt makuaan ja ne joutuu keräämään nopeasti sadekuurojen välillä.

Saimaan asukas kertoo, miksi lisäjuoksutuksiin on ajauduttu: ”Vika piilee Suomen puolella. Esim. Kallavesi oli keväällä korkeimmillaan vuosikymmeniin, mutta mitään ei tehty. Piirreltiin vain erilaisia ennustekaavioita, vaikka maakunnista pyydettiin lisäjuoksutuksia. Nyt ovat monella mm. yritystoiminnan mahdollisuudetkin vaakalaudalla vesimassojen peittäessä ranta-alueita ja syövyttäessä rantapuiden juuristoja, jotka kaatuilevat järviin. Kukahan korvaisi vahingot ja sen, miksi voimalaitosteollisuus voi varastoida yksityisten maille energiaa vapaasti tuhansien hehtaarien alueelle eikä kukaan politiikkokaan ota kantaa asiaan pikaisesti.”

Jättiputken hävittäminen poiki kommentin Aulis Ansalehdolta: ”Pelkkä glyfosaattisuihke (Roundup, Rambo ym.) lehdille on vielä helpompaa. Ja turvallisempaakin. Jopa kukinta loppuu siihen. Kokemusta on!”

Konneveden saaren polttaminen alkukesällä herätti edelleen kysymyksiä Mikon mielessä: ”Todella järjetöntä touhua. Miksi ei tukkipuita korjattu ennen polttoa ja varat (kymmeniä tuhansia euroja) käytetty vaikka oikeaan luonnonsuojeluun tai vaikkapa Konneveden vanhusten hyväksi? Toukille olisi riittänyt risut ja pinotavara ja alueella olisi voitu kulkea. Laikutuksia moititaan rumiksi mutta tämä sitä RUMAA on.”

Kerrottakoon Mikolle, että puunkorjuu saarista on logistisesti haastavaa ja se on yleensä kannattavaa vain parhaina jäätalvina.

ANTTI HIRSAHO
MT:n juttuja voi kommentoida verkkosivuilla osoitteessa www.maaseuduntulevaisuus.fi

Uskontotuntien vähennys on tappio

Hallituksen tekemä ratkaisu oman uskonnonopetuksen vähentämisestä peruskouluissa yhdellä tunnilla on valitettava tappio, jota ei voi pitää hyväksyttävänä miltään osin. Vastaava menetys koskee myös elämänkatsomustietoa.

Tähän ratkaisuun ei olisi ollut kenelläkään tarvetta suostua, koska ehdotettu linjaus kevättalvelta ei sisältänyt muutosehdotuksia tässä suhteessa. Tulosta ei voi täten kukaan kuvata torjuntavoitokseen, kyse on löysästä luovuttamisesta ja oikeiden arvojen vajeesta.

Viime vaalikaudella olin eduskunnan sivistysvaliokuntatyössäni vaikuttamassa siihen, että uskonnonopetusta ei vähennetty. On hyvä muistaa, että koulumme ovat juuri syntyneet kristillisen kasvatuksen lähtökohdista historian eri vaiheissa.

Valitettavasti uskontoa on kuitenkin kohdeltu kaltoin jo pitkään, sen tuntimääriä on karsittu hivuttamalla tunti, pari kerrallaan.

Nykytilanne on tuskin enää puoltakaan kansakoulun ja oppikoulun ajoista ennen peruskoulua.

Samaan aikaan aamuhartaudet ovat muuttuneet sekä nimiltään että sisällöiltään. Koulujemme arvopohja on paljolti hukassa ja vakavasti vaarassa.

Elämä ja yhteiskunta tarvitsevat oikean ja väärän erottamista. Kristillinen elämännäkemys Raamatun ja kymmenen käskyn pohjalta on edelleen kestävä perusta. Juuri nyt ja tulevaisuudessa entistäkin enemmän tarvitaan tämän vuoksi uskonnon opetusta yksityisen ihmisen ja koko kansan oikeudentajun ja menestyksen perustaksi.

Maailma ja ympäristö eri vaikutteineen, jossa lapset ja nuoret kasvavat, sisältää yhä enemmän ja monimuotoisempia haasteita yksilöille ja yhteiskunnallemme. Juuri siksi tarvitaan sitä arvokasvatusta, jota oman uskonnonopetus antaa.

Haluan, että ennen tuntijaon toimeenpanoa, asia vielä korjataan ja uskonnonopetus palautetaan nykyiselleen.

Lauri Oinonen
Keuruu

Olen pudonnut kärryiltä

Täytyy sanoa, että olen pudonnut kärryiltä. Ensimmäisen kerran tein niin 60-luvulla, kun kotitilamme Pekka-hevonen teki äkkipysähdyksen ja kierähdin etulaidan kautta humman takajalkoihin. Lienee ollut vain hyvää onnea, ettei juuri sillä hetkellä pahin paarmalauma pyörinyt hevonperseen ympärillä.

Nyttemmin koen pudonneeni kärryiltä, kun luen tämän päivän lehtiä tai selaan uutissivuja.

Nokia-puhelinfirman osakkeen hinnasta on tehty elämää suurempi kysymys. Kannettavien tiedonsiirtolaitteiden kehityksestä uutisoidaan päivittäin. Poliitikkojen taistelu pankkitukien puolesta kiinnostaa näköjään kaikkia enemmän kuin Euroopan finanssikriisin syyt.

Siihen aikaan, kun kykenin vielä omaksumaan ja sulattelemaan uutta tietoa – siis 80-luvun lopulla – olin töissä Turun Keskolla. Osastolla oli vielä sihteerit ja käytössä kirjoituskoneet. Amar-sukista kommentointia pidettiin sovinistisena.

Kun sihteerit 2000-luvulla kuolivat sukupuuttoon ja tasa-arvosyistäkin taskut työpaikoilla pullottavat enää kännyköiden painosta, täytyy oikein miettiä millä jatkossa voimme pärjätä ilman huipputekniikkaa.

Arvomaailmamme horjuu. Lööppimedia valtaa ajatuksemme ja pidämme 100 miljoonaa lasten vaate- ja karkkirahaa liiveihinsä kääräissyttä yrittäjää sankarina.

Monet luovuttavat tajunnanvirtansa ilmaisiin sähköpostipalveluihin ja sosiaaliseen mediaan mainostajan analysoitavaksi.

Luojan kiitos raha ei maailmasta lopu. Me suomalaisetkin olemme velkaa ulkomaille vaivaiset 436 miljardia euroa (SP:n tilasto 31.3.2012). Rahaa riittää runsaasti bittikasinoihin, joissa juuri nyt lyödään vetoa tulevasta sadosta. Onneksi liityimme EU:hun ja ruokakorimme hinta pysyy vakaana.

Se, että joutuisimme tulemaan toimeen 50 euron päiväpalkalla 100 euron sijaan, ei onnellisuuttamme vähennä. Lapset kävisivät silti koulua, tuttu lääkäri hoitaisi vaivamme ja vanhuksellekin riittää puurolautasellinen päivässä.

Urpo Lehtimäki
Naantali

Rukiit kotimaasta

Kun maassamme liikkuu kesäisin, niin aika harvoin osuu peltomaisemissa silmiin ruispelto! Rehuviljaa on paljon, etenkin ohraa. Sitä riittää vientiin satoja miljoonia kiloja vuosittain.

Ruista sen sijaan on ollut melko vähän viime vuosikymmeninä. Kotimaisen osuus ruisleivästämme lienee puolet, jopa vähemmänkin. Ruisleipää haluan syödä, pidän siitä monista syistä – ei vähiten terveyssyistä. Tiedän kuitenkin sen pääosin olevan leivotun tuontirukiista!

Ruisleivästä – joka ei kaupan hyllyllä ole halpaa – on viljelijän saama osuus ihmeteltävän pieni. Silti rukiin viljely ei saa siipien alle tukien maksajan katsetta, puhumattakaan julkista huomiota politiikkojen puheissa!

Onko aina vain jatkuttava näin? Rukiin viljely kyllä onnistuu Suomessa.

Takavuosikymmeninä muistan rukiin arvostuksen olleen suurempi. Esimerkiksi sota-aikana isoisäni esitteli minulle, pikkupojalle, ylpeänä ruislaaria ja sanoi, että ruista pitää olla varastossa pahanpäivän varalle.

Nyt ovat ajat muuttuneet, mutta nykyistä tuntuvasti suurempi osuus ruisleivästä on hyvä olla kotimaista tuotantoa.

Eläkeläinen
Tuusula

Lukijalta-osasto

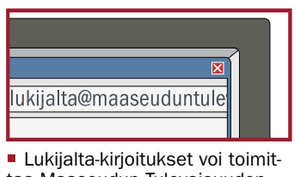

- Lukijalta-kirjoitukset voi toimittaa Maaseudun Tulevaisuuden toimitukseen postitse, sähköpostitse, faksilla tai tekstiviestillä.
- Toimituksen osoite on Maaseudun Tulevaisuus, PL 440, 00101 Helsinki.
- Faksinumero toimitukseen on (09) 694 3717. Kuoreen tai faksiin merkintä ”Lukijalta”.
- Sähköpostitse kirjeet lähetetään osoitteeseen *lukijalta@maaseuduntulevaisuus.fi*